

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: **D. O.**
bytem X
zastoupený Mgr. Janem Valihrachem, advokátem
sídlem Žižkova 1934/12, Jihlava

proti

žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**
sídlem Žižkova 1882/57, Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 7. 2019, č. j. KUJI 53147/2019, sp. zn.
OOSČ 646/2018 OOSC/175/AS

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy, odboru dopravy (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 16. 8. 2018, sp. zn. SZ-MMJ/OD/15491/2017-14 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným přestupkem podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „silniční zákon“), a přestupkem podle § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona. Uvedených přestupků se měl dopustit z nedbalosti dne 26. 7. 2017 v 07:50 hodin na silnici č. 602 u obce Jihlava-Hosov u autobazaru AUTOTRADE s.r.o., ve směru jízdy od Jihlavy na Pelhřimov, jako řidič nákladního motorového vozidla Renault Master, reg. zn. X tím, že nerespektoval přenosnou dopravní značku B21a – „zákaz předjíždění“ a v místech platnosti této dopravní značky předjížděl nákladní motorové vozidlo, čímž porušil ustanovení § 4 písm. c) silničního zákona, a jako řidič motorového vozidla neměl při řízení u sebe platný řidičský průkaz, čímž porušil ustanovení § 6 odst. 7 písm. a) silničního zákona.
3. Za spáchání těchto přestupků byl žalobci podle ustanovení § 125c odst. 5 písm. d) a odst. 6 písm. b) silničního zákona v návaznosti na ustanovení § 35 a násl. zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) uložen správní trest ve formě pokuty ve výši 5 000 Kč a zákaz činnosti spočívajícímu v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců, počínaje právní moci rozhodnutí. Podle § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., byla žalobci současně uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Obsah žaloby

4. Žalobce namítal, že mu bylo upřeno právo osobní účasti při ústním jednání konaném před správním orgánem I. stupně dne 16. 8. 2018. Správní orgán I. stupně jednal v nepřítomnosti žalobce, ačkoli se jeho advokát z účasti na jednání včas a řádně omluvil a požádal o změnu termínu jednání. Při jednání přítom bylo prováděno zcela zásadní dokazování, zejména výslech svědka J. T., zasahujícího policisty. Žalobci tak byla postupem správního orgánu I. stupně odepřena možnost být tomuto výslechu přítomen, klást svědkovi otázky, vyjádřit se k provedenému dokazování, popřípadě učinit příslušné skutkové přednesy a důkazní návrhy, čímž bylo porušeno jeho právo na obhajobu.
5. Dále žalobce v podané žalobě namítal, že správní orgány nerespektovaly základní zásady přestupkového řízení, konkrétně zásadu presumpce neviny, zásadu *in dubio pro reo* a zásadu materiální pravdy, v důsledku čehož nedostatečně zjistily skutkový stav, zejména pokud jde o otázku zavinění. Správní orgány založily závěr o vině žalobce pouze na výpovědi zasahujícího policisty a na svém subjektivním názoru o

nevěrohodnosti žalobce, ačkoli za stávajícího důkazního stavu bylo jejich povinností dokazování doplnit minimálně výsledkem žalobcem označených svědků.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve svém vyjádření především plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, případně na odůvodnění rozhodnutí prvostupňového a navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Jednání

7. Právní zástupce žalobce především uvedl obdobné skutečnosti jako v žalobě a ve zbytku i na žalobu odkázal.
8. Zástupkyně žalovaného se z nařízeného jednání omluvila.

V. Posouzení věci krajským soudem

9. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
10. Napadené rozhodnutí krajský soud přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
11. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Předně krajský soud k námitce žalobce posuzoval, zda byl přestupek projednán v nepřítomnosti žalobce v rozporu s ustanovením § 80 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky a zda bylo žalobci postupem správního orgánu I. stupně znemožněno osobně se zúčastnit jednání, vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a tím bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces.
13. Podle § 80 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky platí, že *„[k] ústnímu jednání správní orgán předvolá účastníky řízení. Ústní jednání lze konat bez přítomnosti obviněného jen tehdy, jestliže byl řádně předvolán a souhlasí s konáním ústního jednání bez vlastní přítomnosti nebo pokud se na předvolání nedostaví bez náležité omluvy nebo bez dostatečného důvodu.“*
14. Ze spisového materiálu krajský soud zjistil, že ústní jednání před správním orgánem I. stupně se konalo dne 5. 9. 2017 a následně (po vrácení věci odvolacím správním orgánem k novému projednání) dne 16. 8. 2018. Předvolání k prvnímu jednání žalobce jako obviněný z přestupku převzal osobně dne 9. 8. 2017. K nařízenému ústnímu jednání se dostavil, byl vyslechnut a měl možnost vyjádřit se rovněž k výpovědi zasahujícího policisty J. T., který byl ve věci vyslechnut jako svědek. Předvolání ke druhému jednání převzal žalobce dne 1. 8. 2018 prostřednictvím advokáta Mgr. Jana Valihrycha, kterého dne 19. 10. 2017 zmocnil k zastupování v řízení o přestupku. Předvolání obsahovalo všechny náležitosti vyžadované ustanovením § 59 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), včetně

- poučení o tom, jaké jsou právní následky v případě, že se obviněný z přestupku k jednání nedostaví bez náležité omluvy nebo bez dostatečného důvodu.
15. Krajský soud má tedy za to, že žalobce byl k ústnímu jednání nařízenému na den 16. 8. 2018 předvolán řádně a včas a zbývá tedy posoudit otázku, zda byly splněny podmínky vyplývající z ustanovení § 80 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky pro projednání přestupku v nepřítomnosti žalobce, tzn. zda se žalobce nedostavil k jednání bez náležité omluvy nebo bez dostatečného důvodu.
 16. Ze spisového materiálu vyplývá, že zástupce žalobce doručil správnímu orgánu I. stupně dne 1. 8. 2018 podání označené jako Žádost o změnu termínu ústního jednání nařízeného na den 16. 8. 2018, v němž konstatuje, že má v termínu od 13. 8. 2018 do 17. 8. 2018 dlouhodobě plánovanou dovolenou, a proto žádá o změnu termínu jednání. Součástí podání nebyly žádné přílohy. Správní orgán I. stupně na podání žalobcova zástupce písemně nijak nereagoval a ústní jednání nařízené na den 16. 8. 2018, při němž mj. opětovně vyslechl svědka J. T., konal v nepřítomnosti žalobce a jeho zástupce s tím, že doručenou omluvu nepovažoval za náležitou, s čímž se následně ztotožnil i žalovaný.
 17. Pojmy náležitá omluva a dostatečný důvod jsou neurčité pomy, které nejsou v zákoně o odpovědnosti za přestupky ani ve správním řádu definovány. Posouzení náležitosti omluvy nebo důležitosti důvodu bránícího účasti u jednání tak spadá do diskrečního oprávnění svěřeného správnímu orgánu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2008, č. j. 2 As 16/2008-41). Nejvyšší správní soud se v řadě svých rozsudků vyjadřoval k tomu, jakou omluvu lze považovat za náležitou. Dospěl přitom k závěru, že sice nemusí jít nutně vždy o omluvu předem, omluva však musí být učiněna bezodkladně, tj. ihned jakmile to okolnosti dovolí (rozsudek ze dne 12. 3. 2009, č. j. 7 As 9/2009-66), musí být odůvodněná, tj. musí v ní být uveden důvod, který obviněnému účast na ústním jednání znemožňuje (rozsudek ze dne 22. 2. 2006, č. j. 1 As 19/2005-71), a důvod omluvy musí být doložen, tj. obviněný musí své tvrzení v rámci objektivních možností prokázat (rozsudek ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013-23).
 18. Soud k věci rovněž uvádí, že aby mohla být omluva obviněného z přestupku z nařízeného ústního jednání považována za náležitou, musí být splněny následující podmínky: 1) obviněný se musí omluvit neodkladně; 2) v omluvě musí být uveden důvod, který znemožňuje obviněnému účast; 3) důvod omluvy musí být doložen, což znamená, že obviněný musí své tvrzení v rámci objektivních možností dokázat. V opačném případě by totiž správní orgán stěží mohl zkoumat a hodnotit náležitost důvodu, ačkoliv tak musí v souladu se zákonem činit. Je-li omluva založena na zcela obecném důvodu a není ničím podložena, není správní orgán povinen ji podrobně hodnotit ani vyzývat obviněného k doplnění důvodů, pro které se omlouvá. Podle ustálené judikatury NSS správní orgán rovněž není povinen obviněného vyrozumět o tom, že jeho omluvu shledal nedůvodnou (srov. rozsudky NSS ze dne 21. 6. 2013, čj. 6 As 25/2013-23, a ze dne 24. 7. 2014, čj. 4 As 128/2014-26).
 19. Důležitost důvodu omluvy z ústního jednání je třeba posuzovat s ohledem na veškeré okolnosti, které pro ni mohou být podstatné, včetně dosavadního průběhu řízení (viz rozsudek NSS ze dne 14. 5. 2009, čj. 7 As 28/2009-99). *A priori* není vyloučeno, aby uznatelným důvodem omluvy bylo čerpání dovolené, resp. rekreační pobyt v

zahraničí. I takový důvod ovšem musí být doložen, což lze učinit například dokladem o rezervaci ubytování, smlouvou, elektronickou či jinou komunikací (viz rozsudek NSS ze dne 16. 6. 2016, čj. 5 As 211/2014-23).

20. Z výše uvedeného plyne, že pokud správní orgán provede ústní jednání v nepřítomnosti obviněného, který byl řádně předvolán a poučen o následcích své neúčasti, ale k ústnímu jednání se bez náležité omluvy nedostavil, nelze v takovém postupu spatřovat žádné pochybení. Naopak je logické, že za popsanych okolností se ústní jednání bez účasti obviněného zpravidla uskuteční (viz rozsudek NSS ze dne 1. 8. 2013, čj. 9 As 90/2012-31).
21. Právě posledně zmíněnému požadavku omluva žalobce, respektive jeho zástupce nevyhověla, neboť zástupce žalobce k tvrzení o své dlouhodobě plánované dovolené nepřipojil žádný doklad. Z omluvy samotné ani z kontextu událostí přitom nevyplývá, že by mu nějaká okolnost bránila tento důkaz předložit. Právní zástupce žalobce takový důkaz nepředložil ani v průběhu dalšího řízení a nepředložil ho ani v řízení před soudem. Správní orgán I. stupně proto učinil zcela správně, když žalobcovu omluvu jako nepodloženou neakceptoval a ústní jednání provedl. Navíc, jak správní orgány rovněž správně poznamenaly, tvrzený důvod bránil v účasti u jednání zástupci žalobce a nikoli žalobci samotnému. Žalobce se tedy mohl jednání zúčastnit a zástupce žalobce mohl využít substitute a při jednání se nechat zastoupit, s čímž žalobce ostatně v plné moci výslovně souhlasil.
22. Žalobce dále namítal, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci. Krajský soud k tomuto obecně uvádí, že povinnost zjišťovat skutkový stav stran skutečností odpovídajících skutkové podstatě přestupku, leží vždy na správním orgánu. Pokud existuje rozumná pochybnost, tzn. ne zcela nepravděpodobná možnost, že deliktního jednání se obviněný z přestupku nedopustil, nelze jej za přestupek postihnout (*in dubio pro reo*). Z toho vyplývá, že pouze v případě, bylo-li prokázáno, že byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty přestupku, může správní orgán uložit za jeho spáchání sankci (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2 As 46/2005 - 55). V řízení o přestupku se proto nelze spokojit s tím, že skutečnost, že obviněný se dopustil přestupku, je pravděpodobná, nebo dokonce nejpravděpodobnější verzí skutkového stavu. Není-li mimo jakoukoliv pochybnost prokázáno, že byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty přestupku, nemůže být učiněn závěr, že byl spáchán přestupek (zásada *in dubio pro reo*). Jak již zdůraznil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115: „(...) V přestupkovém řízení správní orgán rozhoduje o vině přestupce a o trestu za přestupek; zkoumá se tu tedy oprávněnost trestního obvinění v širším slova smyslu, jak je chápe čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publikována pod č. 209/1992 Sb.; dále jen „Úmluva“). Jak judikatura opakovaně dovodila, platí pro správní trestání obdobné principy jako pro trestání soudní.“ Povinnost prokázat přestupek obviněnému má správní orgán. Obviněnému stačí k tomu, aby nemohl být za přestupek postižen, rozumná pochybnost o otázce, zda se předmětného jednání dopustil; obviněný se nemusí vyvíňovat, tedy prokazovat, že se deliktního jednání nedopustil (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 - 68, bod 18). K procesnímu postupu zjišťování

- skutkového stavu a hodnocení důkazů jsou i v přestupkovém řízení použitelná příslušná ustanovení správního řádu.
23. Dle ustanovení § 3 správního řádu *poté nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.* V přestupkovém řízení je tedy správní orgán povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, což vyjadřuje zásadu materiální pravdy, podle které správní orgán opatřuje potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, z úřední povinnosti, zjišťuje všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch obviněného, jakož i provádí důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Správní orgán hodnotí důkazy podle své úvahy; každý důkaz jednotlivě a všechny ve vzájemné souvislosti (viz ustanovení § 3, § 50 a § 52 správního řádu).
24. Závěr o spáchání přestupku musí být podložen vyhodnocením obsahu a věrohodnosti provedených relevantních důkazů. Žalobce lze shledat vinným ze spáchání předmětných přestupků pouze tehdy, pokud provedené důkazy po jejich vyhodnocení vytvoří dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný systém dílčích informací, které nahlíženy jako celek nemohou vést k jinému závěru, než že se žalobce vytýkaného přestupku skutečně dopustil. Nebude-li možno provedené relevantní důkazy takto vyhodnotit, zůstane pochybnost, zda se žalobce skutečně vytýkaného protiprávního jednání dopustil, a v takovém případě jej nelze shledat vinným ze spáchání přestupku.
25. V nyní posuzovaném případě přisoudily správní orgány největší váhu vyhodnocení situace PČR na základě výpovědi zasahujícího policisty, a to v souladu s úředním záznamem, které byly součástí spisu, jakož i fotografiemi pořízenými zasahujícím policistou. Policista pprap.. Trnka byl ve věci vyslechnut dvakrát. Při první výpovědi mj. uvedl, že stál na místě a sledoval provoz ve směru od Jihlavy, odkud jela kolona, přičemž jako první jelo nákladní auto mix na beton. Nákladní auto předjíždělo osobní auto, jehož popis už si nevybavuje, ale je popsán v úředním záznamu. Poté, co jej obě auta minula, tak zapnul zvláštní výstražné zařízení na motorce a za oběma vozidly se vydal. Po zastavení vozidla přistoupil k jeho kontrole a jako řidič byl ztotožněn žalobce. Žalobci byl sdělen důvod kontroly s tím, že nerespektoval dopravní značení zákaz předjíždění. Rovněž byl žalobce upozorněn, že přestupek s ohledem na jeho závažnost nelze řešit v příkazním řízení. Žalobce si byl vědom toho, že předjížděl v zákazu předjíždění. K dotazu svědek doplnil, že vozidlo začalo předjíždět někde poblíž odbočky k bazaru, přičemž řidič předjížděného vozidla neodbočoval, nedával blink, pokračoval dále na Pelhřimov. K žalobci nemá žádný vztah, nikdy ho neviděl až do doby zastavení vozidla. V rámci druhé výpovědi zasahující policista především odkázal na svou první výpověď. K dotazu správního orgánu uvedl, že na stanoviště přijel směrem od Jihlavy. Projížděl přitom kolem přenosné dopravní značky zákaz předjíždění, která byla v pořádku a dobře viditelná. Než spatřil kontrolované vozidlo, byl na stanovišti několik minut. Zopakoval, že žalobce si byl vědom toho, že předjížděl v zákazu předjíždění. Po ukončení kontroly žalobce odjel směrem na Třešť, nevracel se směrem na Jihlavu. Směrem na Jihlavu odjel po ukončení kontroly žalobce, aby pořídil fotodokumentaci. Pořídil fotografii místa, kde stál a následně i místa, kde stála přenosná dopravní značka.

26. Otázkou, jež měla být objektivně zodpovězena, je, zda lze na základě výpovědi svědka (policisty, pro jehož oznámení bylo správní řízení zahájeno) považovat přestupek za dostatečně prokázaný. Těžiště problémů se tak posouvá do oblasti hodnocení důkazů; jednalo se o situaci, kdy na jedné straně stojí tvrzení policisty podepřené oznámením o přestupku, úředním záznamem, na straně druhé tvrzení žalobce, že se popisovaného protiprávního jednání nedopustil. Dle názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného v rozsudku ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005-84, poté: „(...) existence rozporu mezi jednotlivými důkazy není neobvyklá, přičemž v takové situaci je správní orgán povinen důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozpory vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné ze vzájemně protichůdných skutkových verzí.“ Posouzením postupu správního orgánu I. stupně se k odvolacím námitkám zabíral i žalovaný a neshledal na jeho hodnocení a vyhodnocení žádné takové pochybení, jež by umožňovalo vyslovit závěr, že nelze jednoznačně určit, která z variant skutkového stavu odpovídá skutečnosti, naopak potvrdil závěry správního orgánu I. stupně, že hodnověrnějšími se jeví výpovědi policisty.
27. V daném případě nezbývá krajskému soudu než souhlasit se žalovaným i správním orgánem I. stupně v tom, že výpověď policisty i z tohoto hlediska ob stojí. Jak vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 29. 8. 2011, č. j. 8 As 13/2011-54) je třeba vycházet z domněnky o věrohodnosti výpovědi policistů, neboť tito zpravidla nemají (na rozdíl od účastníků řízení) na výsledku věci jakýkoliv zájem a vykonávají pouze svoji služební povinnost. Otázkou věrohodnosti zasahujícího policisty jako svědka se přitom zabýval Nejvyšší správní soud též v rozsudku ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114, v němž vyslovil, že „(...) k osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoliv zájem, vykonával jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jímž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil.“ Krajský soud je však přesvědčen, že aby bylo možno učinit úsudek o případné nevěrohodnosti policisty jako svědka, resp. aby vyvstala pochybnost o jeho nezaujatosti, musely by k tomu přistoupit další okolnosti, které by těmto závěrům nasvědčovaly (přehnaná horlivost při výkonu služební povinnosti, šikanózní jednání ve vztahu k obviněnému apod.).
28. V nyní řešené věci byla první i druhá výpověď policisty souladná, konzistentní a nevykazovala žádné logické rozpory či nejasnosti. V projednávané věci nebyl zjištěn ani žádný motiv, proč by policista měl mít zájem na stíhání žalobce, než prostý výkon jeho služby. Z materiálů založených ve správním spise není patrná ani žádná nepřiměřená míra horlivosti (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010-63). Policistu přitom lze považovat za nestranného svědka, není-li žádným způsobem motivován, ať již negativně či pozitivně, aby jeho svědectví vedlo k určitému výsledku řízení, v němž má podat svědectví.

29. V posuzovaném případě tedy krajský soud neshledal žádnou okolnost, která by důvěryhodnost svědka zpochybňovala a ani žalobce žádné přesvědčivé důvody, pro něž by bylo na místě se domnívat, že policista měl zájem vypovídat nepravdivě, neuvedl. Žalobce neprokázal, že by právě policista příslušející k dotčenému policejnímu orgánu byl na svých výpovědích ovlivňován. Dle názoru soudu z popsanych okolností není zřejmé, z jakého důvodu by se policista vůči žalobci měl chovat arogantně, smát se a sdělovat mu, že přijde o řidičský průkaz, jak žalobce tvrdil. Obdobně ani ze zjištění učiněných ve správním řízení nevyplývá, že by si policista počínal při jednání s žalobcem nekorektně či neprofesionálně, nebo že by snad v průběhu kontroly projevil jakoukoliv přehnanou horlivost. Vše naopak nasvědčuje tomu, že zasahující policista postupoval zcela nezaujatě a plnil pouze v intencích zákona svoji služební povinnost.
30. Žalobce v průběhu správního řízení uváděl, že přenosná značka zákaz předjíždění byla v době jeho průjezdu zakryta autem či auty údržby a tudíž nebyla viditelná. Soud souhlasí se žalovaným, že jeho obhajoba byla vyvrácena výpovědí zasahujícího policisty. Zasahující policista totiž projížděl kolem dopravní značky několik minut před tím, než upozoroval vozidlo žalobce a po ukončení kontroly se k místu umístění dopravní značky vrátil a pořídil fotodokumentaci, přičemž se ani nejednalo o dlouhé časové rozmezí. Z pořizené fotodokumentace přitom neplyne, že by před dopravní značkou stálo vozidlo či vozidla údržby, jak namítal žalobce. Soud proto souhlasí se žalovaným, že nebylo třeba provádět výslech žalobcem navržených svědků, jejichž výpověď měla prokázat, že předmětná značka byla v době průjezdu vozidla žalobce zastíněna vozidlem či vozidly údržby.

VI. Závěr a náklady řízení

31. Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.
32. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
33. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, a úspěšnému žalovanému náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.
34. Z těchto důvodů rozhodl krajský soud tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 25. listopadu 2021

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.